

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manuale Parochorum, Sive Institutiones & Praxes Tum Vitæ, tum Officii Pastoralis

Musart, Charles

Monachii, 1654

XXI. Quibus rationibus vrgendi infirmi ad Confeßionem, ne differant.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41616

130 *Institutionum Pastoralium*
ueris peccatum aliquod poenitentis,
de quo loqui te oporteat, significa-
unde vel quomodo id nôris; ne ve-
nias in suspicionem reuelatæ confes-
sionis. Si quispiam te interroget de
auditis in confessione: nega, pernega,
te quicquam scire, adhibito etiam iu-
ramento, si opus est: nescis enim illa
ex notitiâ quadam humanâ, quæ sola
quæri potest, & reprehende tam im-
prudentem interrogationem: Sigil-
lum quidem non frangis, cum petis
à poenitente licentiam, vt cum eo de
confessione agere possis, & ipse spon-
te consentiat: sed, nisi graui de causa,
ne pete: nam ferè ruborem id incu-
tit, præsertim si vrgeas, cum negat.

SECTIO II.

Particularia quædam circa in-
firmos ac moribundos.

NVM: XXI.

*De preparandis infirmis ad non differen-
dam confessionem.*

Supra

Suprà monui generatim, confessiones esse excipiendas loco neque clauso, neque obscuro, id maximè curandum, cum infirmi audiendi sunt, præsertim foeminae, curandumque, si fieri potest, vt aliquis sit præsens, qui non quidem audire, sed videre possit, quid agatur. Cauenda præterea leuitas omnis verborum, vel actionum: quia hoc tempore, & loco est periculosior. Inprimis pro concione, datâ, vel arreptâ occasione monendus populus, & præmuniendus, ne, in morbis nimum differant vocare Confessarium, aut confiteri; quâ ex re non pauci maximo cum salutis discrimine, vel moriuntur sine Sacramentis, vel ita serò suscipiunt, vt exiguum ex iis fructum referant.

Solet enim dæmon, in morbis præcipuè, peccatores fallacibus argumentis inducere; vt differendo, de die in diem procrastinent, atque ita, vel malè, vel minori suo bono è viuis

I 32 *Institutionum Pastoralium*
eripiantur. Fallaciæ autem sunt hæc,
quas derege adhuc sanis, ne infirmi se
decipi à dæmone patiantur. Igitur
initio morbi hæc obtrudunt: nullum
adhuc mortis esse periculum; mole-
stiam frustra Sacerdoti esse creandam;
timidi esse animi, mortem tam pro-
cul positam pertimescere; cras viden-
dum, quid sit futurum. Ita primo
procrastinatur: die sequenti inuale-
scit morbus, aduocantur Medici, me-
dicinæ adhibentur, suggerit aliquis
ægro, an Confessarium Medicum ani-
mæ, an eiusdem medicinam con-
fessionem velit? non vacat, inquit,
iam, nec lubet: pharmaca me enecant,
cras erit melius: atque iterum pro-
crastinatur; interim malum cum die
augetur, corpus fit debilius, mens
languidior, iam cibi, iam hominum
vox & aspectus nauseam, & tædium
adferunt; caput, inquit, dolet, cor
palpitat, sinite me somnum, & quie-
tem capere, nemo me interpellat; at-
que

que ita sensim abitur à curâ animæ, & salutis longiùs, ad mortem verò propiùs; eò tandem deduxit ista procrastinatio. Has tu igitur dæmonis fraudes tam perniciosas tempestiuè aperi, simulque tartarei istius sophistæ argumenta, quæ infirmis obiicere solet, refutando dilue. Docebis itaque periculosum esse, expectare mortis ipsius periculum, Sacerdotibus molestum non fore, si temporì euocentur, negotiũ enim fore expeditius; non timidi, sed prudentis hominis esse, mortis periculum præuertere, vbi de salute æternâ agitur: rem committendam non esse incerto iactui alexæ, morbos sæpe fallere, & subito ingrauescere: coruorum vocem esse illam, *cras, cras*, Domini vocem, *hodie*: Confessarios & confessionem aptè conuenire cum Medicis, & medicinis; turpe autem esse Christiano, dum corpus curat, animam negligere, imò verò hanc ipsam incuriam animæ cor-

pori plurimum nocere : nam si conscientia remordet, si mens angitur peccatorum aculeis, si ex eo metus mortis, & iudicii animam turbat, & frangit, hi morsus, hi angores, hi aculei, & anxii metus, ipso Medicorum iudicio, vim medicamentorum retundunt, atque impediunt, ideoque Medici infirmos soluto, & læto animo esse iubent: sed quomodo solutus, & lætus esse animus potest, si etiam ipse sit æger, & suis tormentis torqueatur?

Atque hæc pro concione valent: quæ sequuntur, tui priuatim erunt muneris, tuæ curæ ac prudentiæ, prout res ferent. Cùm grauius es morbo iacere quenquam cognoueris, inquire, qui sit morbi, vel infirmus status. Quòd si aliquid periculi deprehendas, ad ipse infirmum, aut aliquem mitte, qui salutet, & his argumentis, quæ suprâ allata sunt, procrastinantem excitet, simulque fratres

des

des procrastinantium prudenter, & amicè refutet, vrgeatque confessionē. Idēque agere iubeantur domestici, quibus incumbit ea cura, cūm æger se negligit. Quòd si ipsi negligant, tunc pastorem age, ouiculam periclitantem quære, è faucibus lupi, qui iam imminet, eripe; iam modos habes, quibus id efficias. Maior erit cura adhibenda, & diligentius studium, si iam infirmus sit obstinatio, & maiori in periculo versetur; tunc enim omnis mora suspecta esse debet. Hic obiiciet ille; nunc serò esse, & propè actum, cerebrum diffluere in catarrhos, fauces strangulari, linguam hæere palato, memoriam esse turbatam, mentem confusam; velle quidem, sed nunc non posse. Tu contra ad hæc: abstine, mi bone vir, blasphemia ferè vox ista est, sanè hominis minùs de D E O sentientis: seriò age: dum adhuc spiras, spera; necdum est serò, satiùs iam, quàm nunquam: ca-
pitis

pitis, & linguæ satis est; vt possis saltem grauiora, quæ vel confuse menti occurrunt, paucis, confuse licet, expromas, si audiam, facile intelligam, neque ratio, nec Deus plus exigit, quàm morbus, & tempus hoc possit, confitere saltem aliquid, supplebo, aut tu ipse plura postea, cum poteris, absoluam interim ab omnibus, quod possum. Quid times? Sacramenta morbi vim non augent, nec infirmos mactant; quid vltra differs? Denique nihil omitte, quo persuadeas: iuuert inter hæc, breues precatiunculas ad DEVM interponere, quas te præeunte infirmus per partes recitet, dare osculandum Crucifixum, aquam lustralem aspergere, polliceri quietem maiorem, valetudinem corporis, si expediat; animæ salutem in tuto saltem locandam. His & similibus industriis sæpe contingit eos, qui respuebant, tandem ad saniora consilia ductos resipuisse. Subiiciam quædam postea cum

cùm agetur de iuuandis moribundis, quæ ad hunc quoque locum faciant, in quo diutius nonnihil versor, quòd hæc res maximi sit momenti, ex quo nimirum pendet æternitas.

NVM: XXII.

De peste, aliòue contagioso morbo infectis.

Bonus Pastor animam suam ponit pro ouibus suis: hoc Christus docuit, & fecit. Idem à te, cùm opus est, requirit officium, quod suscepisti. Opus autem est infirmis vel maximè Sacramentum pœnitentiæ, si fortè sint in statu peccati mortalis, etsi autem perfecta contritio ex vero Dei amore concepta peccatorem Deo reconciliare possit; tamen difficilior est illa, & rarior, quàm vt æternæ salutis discrimen exponi debeat periculo. Neque desunt ex prudentiâ, & arte medicâ, etiam in morbis contagiosis, imò pestiferis industriæ, & remedia, quibus vt eorum animas serues,

ues,